

της εἶχε θέαν τῶν καταφύτων λειβαδίων, τῆς πλατείας πρασιάς, ἡ ὁποία ἐξετείνεται πρὸ τῆς οἰκίας καὶ ὄλων τῶν ἀριστοκρατικῶν τριανταφυλλεῶν, αἱ ὁποῖαι ἤνθιζον ἐκεῖ. Τὰς ἐγνώριζεν ἐξ ὀνόματος μόνον, — τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα τὴν Δόξαν τοῦ Διουνίου, ἡ βασίλισσαν ἐκ βασιλικοῦ οἴκου· τὴν ἐξαδέλφην της ἐκ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Νιφετῶν, τὴν Πριγκίπισσαν Ἀδελαΐδα, τὴν Κόμισσαν Οὐδάρωφ, τὴν υποκόμισσαν Δὲ Κάζε, ἐνδεδυμένην ὁλόχρυσαν, τὴν κυρίαν Δὲ Σομβρεῦιλ κατὰ λευκα ἐνδεδυμένην, τὴν ὠραιωτάτην Λουίζαν τῆς Σαβοΐας, τὴν ἐξαισίαν Δούκισσαν τῆς Δεβονίας — ὅλας αὐτάς τὰς εὐπατρίδας ροδιάς, τὰς τόσον ἀπομεμαρυσμένας ἀπ' αὐτὴν ὅσον ἦσαν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ! Ἡ Δαμασκηνὴ θὰ ἔδιδεν ὅλα της τὰ λαμπρὰ ἐρυθρὰ χρώματα ἂν ἦτο δυνατόν νὰ γείνη κιτρινωπὴ καὶ ξανθὴ ὥς ἡ πριγκίπισσα Ἀδελαΐς, ἡ ἄχρους ὥς ἡ Δούκισσα τῆς Δεβονίας.

Μίαν ἡμέραν ὁ κηπουρὸς τὴν ἐπλησίασεν, ἐστάθη καὶ τὴν παρετήρησε, καὶ τότε ἀφῆκε ἡ Δαμασκηνὴ ἡσθάνθη ὀρεῖαν μαχαίριαν, καὶ ζωηρὸν πόνον, ὅστις διέτρεξεν ὅλον τὸν κορμὸν της.

«Καὶ μοῦ συνέβη, δὲν εἶναι ἔτσι;» ἠρώτησε τὴν μικρὰν Μπαγιάναν, διότι ἡσθάνετο λειποθυμίαν, καὶ ὅταν πάσχη κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸν ὑπερήφανον.

Ἡ Μπαγιάναν ἐγέλασε μ' ὄλην της τὴν καρδίαν, σείουσα εὐθύμως τὰ κίτρινα της ἄνθη.

«Ἡ ἐπιθυμία σου ἔγεινεν ἐπὶ τέλους,» τῆς ἀπεκρίθη. «Θὰ γείνης μεγάλη κυρία· σὲ ἔκαμαν ροδὴν Ἰνδικήν!»

Ροδὴν Ἰνδικήν! Ἦτο ἀρὰ γε δυνατόν; Ἐμελλεν ἐπὶ τέλους νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν ὕψηλὴν καὶ εὐγενῆ ἐκείνην τάξιν, τὴν ὁποίαν ἔως τώρα εἶχε ζηλεύσει ἀπὸ μακρὰν; Δὲν ἦτο πλέον Δαμασκηνή;

Ἡ χαρὰ σχεδὸν τὴν ἔπνιγεν, ἔτσι τοῦλάχιστον ἐνόμιζε, πράγματι ὅμως, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τὴν ἐμπόδιζε νὰ ἀναπνέῃ, ἦτον ὁ σφιγκτὸς δεσμός, μὲ τὸν ὅποιον εἶχε περιδέσει τὸ ἐμβόλιασμά της ὁ κηπουρὸς.

Εἶχε δέσει καὶ σωλῆνα μεταλλινὸν πέριξ τοῦ κορμοῦ της, ὁ ὁποῖος τὴν ἐδάρυνε καὶ τὴν ἠνώχλει τρομερά· ἀλλ' ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἦτο κανὲν στολίδιον τοῦ συρμοῦ τὴν ἐδοήθησε νὰ υποφέρῃ τὸ βάρος του χωρὶς παράπονον.

Ἡ Μπαγιάναν τὴν ἠρώτησε πῶς εἶχεν, ἀλλ' ἐκείνη οὐτε κατεδέχθη νὰ τῆς δώσῃ ἀπάντησιν, τὸ αὐτὸ ἔκαμε καὶ ὅταν τὴν ἐκαλημέρησεν ἕνας κότσυφος, ὁ ὁποῖος ἤρχετο καὶ ἔτρωγε τὰς κάμπιαι ἀπὸ τὰ φύλλα της.

Τοῦτο φυσικὰ ἐκκοφάνη τοῦ κοτσόφου.

«Ὅταν σὲ ξαναπειράξῃ καμμία, μὴ μου φωνάξῃς

διὰ νὰ τὴν φάγω.» εἶπε, καὶ ἔφυγε θυμωμένος.

Ἡ διαγωγή αὐτῆς τῆς Δαμασκηνῆς ἦτο μεγάλη ἀχαριστία, διότι ὁ κότσυφος τῆς εἶχε φανῇ χρησιμότητος, ὅπως καὶ εἰς τὰ ἄλλα φυτὰ, τὰ ὁποῖα ἔδλαπτον τὰ σκωλήκια καὶ αἱ κάμπιαι, ὅλα δὲ τὰ καλὰ καὶ εὐγνώμονα ἄνθη τὸν ἡγάπων καθὼς καὶ ὅλον τὸ γένος του.

Ἡ ὑπερήφανος ὁμῶς καὶ ἀχάριστος Δαμασκηνὴ τὸν ἐσιγχαίνετο. Καὶ διατί; Διότι μίαν ἡμέραν τῆς εἶχεν εἰπεῖ —

«Ἐπρεπε νὰ ἦσαι ἡ εὐτυχεστάτη τριανταφυλλία τοῦ κόσμου! Δὲν ὑπάρχει τριανταφυλλία δυνατωτέρα καὶ ὑγιεστερά ἐκτὸς τῆς βάτου.»

Ἀκούεις ἐκεῖ, νὰ τὴν παραβάλλῃ μὲ τὴν πρόστυχον βάτον! Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην τὸν ἐμίσησε καὶ παρεκάλει νὰ τὸν φάγῃ ἡ γάτα.

Ἐπέρασεν ὁ χειμὼν, καὶ ὅτε πλέον ἐπανῆλθε τὸ καλοκαίρι, τὸ ἐμβόλιασμα εἶχε πιάσει· ἡ Δαμασκηνὴ εἶχε μεταβληθῇ εἰς Ἰνδικήν, καὶ ἐγέννησε τὸ πρῶτόν της παιδίον τοῦ μεγάλου καὶ εὐγενοῦς τούτου γένους, ἀδύνατον καὶ χλωμὸν ἄνθος, πολὺ κατώτερον ἀπὸ τὰ πρότερά της πλούσια βυσσινία ρόδα. Ἐκείνη ὁμῶς τὸ ἐνόμιζε πολὺ ὠραιότερον.

Μόλις ὁμῶς τὸ ἐγέννησε καὶ ὁ κηπουρὸς τὸ ἔκοψεν, ὥς ἀπόδειξιν τῆς ἐπιτυχίας του. Ἡ μαχαίριά τῆς ἐπρόξενησε δυνατόν πόνον· ἡ καρδιά της ἐστάλαξεν αἷμα.

«Ἐμπρὸς ὅτ' ἀλλή τί εἰν' ὁ πόνος;» εἶπεν ἡ Μπαγιάναν θέλουσα νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἀλλ' ἡ πρότερον Δαμασκηνή, τώρα δὲ Ἰνδική, δὲν ἀπεκρίθη. Προσποιήθη μάλιστα ὅτι τὸ αἷμά της δὲν ἦτο ἄλλο τι παρὰ σταλαγματῆαι δρόσου, ἂν καὶ ἦτο μεσημέρι καὶ τὴν δρόσον τὴν εἶχε πῖει ὄλην ὁ ἥλιος, ὅστις κουράζεται πλέον ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ μεσουράνημα, καὶ ἀρχίζει νὰ διψᾷ.

Τὸ δευτέρον της παιδίον ἦτο πολὺ εὐρωστότερον καὶ ὠραιότερον, ἀλλ' ἡ μάχαιρα τὸ ἀπέκοψεν εὐθὺς, ὁσάκις δὲ ἐπρόβαλλε νέον ἄνθος τῆς ἀφηρεῖτο, διότι ἦτο πολύτιμον — ἀνῆκον εἰς τὴν εὐγενῆ οἰκογένειαν τῶν Ἰνδικῶν ροδῶν. (ἀκολουθεῖ.)

Πρὸς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων.

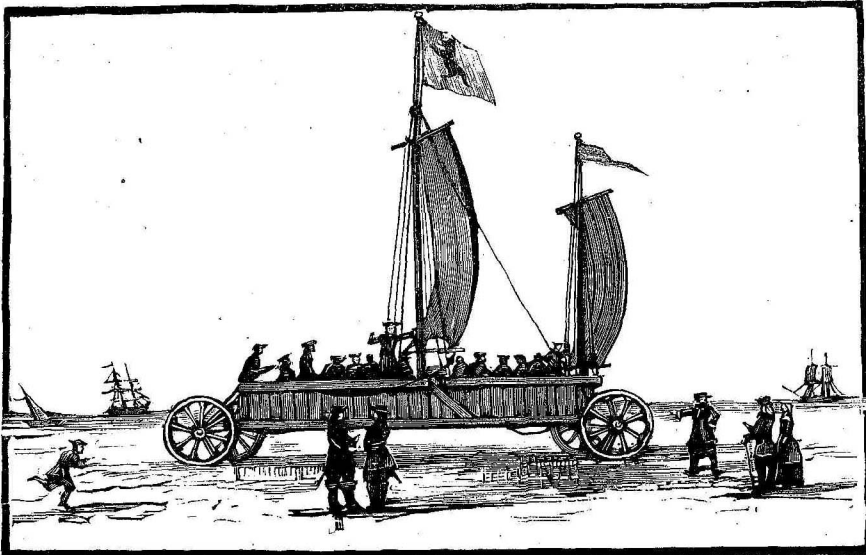
Ἐκαστον τῶν μικρῶν παιδιῶν φαντάζεται ὅτι θέλει κατορθώσει μεγάλα πράγματα ἐν τῇ ζωῇ του, ὀλίγιστα ὅμως βλέπουσι τὰ χρυσὰ αὐτῶν ὄνειρα πραγματοποιούμενα. Ὁ δὲ λόγος εἶναι ὅτι δὲν γνωρίζουσι τὸ μυστήριον τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐπιτυχίας, καὶ τοῦτο σκοπεύω δι' ὀλίγων νὰ ἐκθέσω, κολακευόμενος ὅτι δι' αὐτοῦ τινὲς τοῦλάχιστον τῶν ἀναγνώστων μου θέλουσιν ὠφεληθῇ.

Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ, πρέπει νὰ ἦναι

1. *Ὁρθῶν ἀρχῶν.* Δὲν πρέπει δηλ. νὰ ἐρωτᾷ, ἂν πράγμα τι θὰ τὸ ἀνταμείψῃ ἢ μὴ, ἀλλ' ἂν ἦναι ὀρθὸν ἢ μὴ. Ἐὰν ἦναι ὀρθὸν δὲ ἐπιμένῃ ἐργαζόμενον δι' αὐτὸ, ἀδιάφορον πόσον θέλει τοῦ στοιχίσει. Ἐὰν κακὸν, δὲ ἀπέχῃ ἀπ' αὐτοῦ. Ἀς μάθωσιν ὅλοι, ὅτι ὑπάρχουν παιδιὰ ἄξια ἐμπιστοσύνης, εἴτε εἶναι παρόντες, εἴτε ἀπόντες, εἴτε τὰ παρατηρῇ τις, εἴτε μὴ, καὶ ὅτι ὁ λόγος των δύναται πάντοτε νὰ ληφθῇ ὡς ἀληθής, καὶ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα εἶναι ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἐπιτυχίας.

Ἔσο τίμιος, φιλαλήθης, πιστὸς, ὅχι διότι τοῦτο σὲ ἀνταμείβει, οὐδὲ διότι εὐαρεστεῖ τοὺς προϊσταμένους σου, ἀλλὰ διότι τοῦτο εἶναι ὀρθόν, καί, ἔτι μᾶλλον, διότι ἀρέσκει εἰς τὸν Θεόν, διότι εἶναι ἐντολὴ αὐτοῦ.

κάλλιστα. Τινὲς ἐργασίαι εἶναι κατάλληλοι δι' ἐν παιδίον, ἄλλαι δὲ δι' ἄλλο. Μὴ ἐπιδίδεσαι εἰς ἄλλαν εἰμὴ εἰς ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν εἶσαι κατάλληλος. Ὅλοι δὲν εἶναι πλασμένοι ὁμοίως. Τὸ δοκιμάζειν τὰ διάφορα ἔργα εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ χάνειν τὸν καιρόν. Παρατήρησον τίνος πράγματος ὁ κόσμος ἔχει χρ. εἰαν, ἔπειτα σκέψου, ἂν σὺ ἦσαι κατάλληλος νὰ πράξῃς αὐτό. Ἐὰν εὖ-ρῃς ὅτι εἶσαι, τότε κάμε τὰ σχέδιά σου — Σκέπτου ἐκ τῶν προτέρων τί ἀπαιτεῖται καὶ πῶς δύνασαι νὰ ἀναπληρώσῃς τὴν ἀνάγκην ἐκείνην. Προσπάθει νὰ μάθῃς τί δύνασαι νὰ πράξῃς, καὶ πῶς, ἔπειτα ἄρχισε τὴν ἐργασίαν. Μὴ ἀναμένης οὐδ' ἐπὶ σιγμῇ, ἂν ἦναι καιρὸς πρὸς ἑναρξιν, καὶ πρόβαινε μετὰ θάρρους.

Ἱστιοφόρος ἄμαξα.

Ὁ κόσμος εἶναι ἀρκετὰ εὐρύχωρος δι' ὅλα τὰ παι-
διά καὶ τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἔχουσιν ἀρχὰς — οἵ-
τινες εἶναι ἀξιόπιστοι. — Διὰ τοὺς τοιοῦτους ὑπάρχει
μεγάλῃ ζήτησις, καὶ θὰ ὑπάρχῃ τοιαύτη ἐν ὅσῳ οἱ
λοιποὶ ἄνθρωποι ζῶσιν ἄνευ τοῦ Εὐαγγελίου.

2. *Νὰ ἦναι ἐργατικὸν καὶ δραστήριον.* — Ἐρ-
γασίᾳ σόντονος εἶναι τὸ κλειδίον, ὅπερ ἀνοίγει τὴν θύ-
ραν πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ τὸ κλειδίον τοῦτο στρέ-
φεται μετὰ δυσκολίας καὶ βραδέως. Ἀπαιτεῖ δὲ οὐχὶ
μικράν δύναμιν καὶ φρόνησιν καὶ ἐπιμονὴν νὰ στρήψῃ
τις αὐτὸ καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν· ἀλλὰ τὸ παιδίον, ὅπερ
ἐργάζεται μὲ ἐπιμέλειαν καὶ φρόνησιν, ἐπὶ τέλους θὰ
δυνήθῃ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

3 *Νὰ ἔχῃ σχεδίων τι.* Σκέψου ὁποῖου εἴδους ἔργον ὁ
κόσμος ἔχει χρ. εἰαν, καὶ ὁποῖον σὺ δύνασαι νὰ πράξῃς

Περὶ ἱστιῶν.

Τὰ ἱστία ἦσαν πιθανῶς σύγχρονα μὲ τὰς πρῶ-
τας προσπάθειάς πρὸς ναυσιπλοΐαν. Τὸ σχῆμα καὶ ἡ
ἀναλογία τῶν ἱστιῶν πρὸς τὸ σκάφος κλ. διαφέρει
παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς. Παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις καὶ
τοῖς Ἀμερικανοῖς ταῦτα φέρουσι τὸν κοινὸν ὁμοίμορ-
φον τύπον, τὸν ὁποῖον ὅλοι γνωρίζομεν. Ἐν Κίνᾳ,
Ἰαπωνίᾳ καὶ ἀλλὰχοῦ ταῦτα εἶναι τετράγωνα, τὸ δὲ
σχῆμα τοῦτο εἶχον, ὡς φαίνεται, καὶ τὰ ἱστία τῶν
ἀρχαίων.

Τὰ ἱστία μετεχειρίσθησαν οἱ ἄνθρωποι πρὸς εὐκο-
λίαν τῆς κινήσεως οὐ μόνον εἰς τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ εἰς
τὴν ἐξηράν. Οὕτως ἐν Κίνᾳ συνήθως ἀνυψοῦσιν ἱστὸν
ἐπὶ τινος μονοτρόχου ἵνα διευκολύνωσι τὴν κίνησιν
αὐτοῦ.